

Onorată asistență,

Domnule inspector școlar general,

Distinse cadre didactice,

Stimați părinți,

Dragii noștri absolvenți,

Cea mai frumoasă declarație de dragoste a fost scrisă de Nichita Stănescu: „*Ce bine că ești, ce mirare că sunt...*”. Aș continua: „*Ce bine că suntem astăzi împreună!*” Această mirare sper că este prilej de bucurie, nu de tristețe, fiindcă reușește, sperăm că nu pentru ultima dată, să ne unească, și nu să ne înstrăineze. Anii petrecuți de voi în liceu, au reprezentat cea mai provocatoare perioadă și din istoria personală, și din istoria umanității moderne. Am primit cu toții, elevi, părinți și profesori, lecții neașteptate.

Am învățat să prețuim ce avem, să fim recunoscători pentru firescul existenței noastre, pentru relațiile stabilite, pentru zâmbetele cu și fără mască, pentru orele din sala de clasă și din laboratoare, pentru proiectele Erasmus, pentru emoțiile din timpul olimpiadelor și al concursurilor. Cadrele didactice v-au fost mereu alături. Astăzi 5 iunie sărbătorim nu doar absolvirea voastră, ci și Ziua învățătorului. Fără voi, profesia noastră ar fi lipsită de sens. La mulți ani cu sens, dragi colegi!

Ne aflăm într-un moment de bilanț, marcat de încercarea de a identifica plusurile și minusurile unei colaborări pe care noi, profesorii, dirigenții și părinții voștri, am încercat să o subordonăm dezvoltării însușirilor voastre intelectuale și morale. Ni s-a dat șansa de a purta pașii voștri pe ultima treaptă a perioadei școlare, șansă pe care noi am transformat-o în sursă a propriei regenerări sufletești. Vă mulțumim!

Dragi absolvenți, sunteți ÎNVINGĂTORI, cu toții, pentru că ați învățat corect cea mai importantă lecție, aceea a rezilienței. Ați demonstrat că adaptabilitatea rămâne o condiție a reușitei și că acest lucru nu vă este deloc străin. Ați învățat, ați crescut, ați primit, ați oferit, ați împărtășit, v-ați retras, ați testat limitele, iar astăzi **triumfați**.

Sperăm că prima zi de liceu, noii profesori, noii colegi, privirile întrebătoare care o caută pe colega sau colegul, cu care de mult aștepti să te împrietenești, balul bobocilor, emoția tezelor și a olimpiadelor, nu s-au transformat deja în amintiri.

Spunea, mai demult, Lord Acton: „*Cu cât privești mai departe în trecut, cu atât poți vedea mai departe în viitor*”. „Calistrat Hogaș” a devenit, din acest moment, pentru voi, trecutul, dar nu este un trecut pe care să-l lași, cu indiferență, în urmă, ci e trecutul care te-a făcut om. V-ați făcut oameni, oameni MARI chiar, cu tot ce înseamnă asta: caracter, demnitate, toleranță și, mai ales, sentimentul că ființa voastră valorează, și nu valorează puțin.

Oamenii mari știu că timpul nu se poate măsura, pentru că timpul se transformă mereu în altceva, un altceva mai puțin măsurabil. Ați petrecut, cu o aproximație permisă, cam 4500 de ore în băncile acestui colegiu sau în săli de clasă virtuală, iar asta e ceva măsurabil. Ce este, atunci, acel altceva nemăsurabil în

care s-a transformat timpul vostru aici? Competențe? Cunoștințe? Poate. deprinderi? Sigur. Revelații? Amintiri teaurizate? Se poate și asta, sigur.

Dar, în cele din urmă, cele 4500 de ore au devenit fibră a ființei voastre, tot așa cum firele destinului voastre s-au împletit cu fibra sufletului Hogașului. Orice veți fi devenind în viitor, veți rămâne, pentru totdeauna, absolvenți de Hogaș. Sperăm că v-am arătat că prezența voastră a fost pentru noi continuă sursă de bucurie și că am reușit să trecem împreună în barca inocentă a unei declarații de felul celei făcute de Nichita Stănescu, din apele timpului în oceanul veșniciei.

Astfel, filmul care a început acum patru ani a ajuns la final. Chiar dacă nu a fost doar poezie, uneori momentele prozaice sau dramatice rupând tonul, prin ascultări, teste, mici escapade organizate, priviri piezișe, povestea s-a depășit firesc, subordonându-se trebuințelor voastre fundamentale: nevoia de afectivitate, de securitate, precum și nevoia de a intra în dialog cu profesorul. Dar, oricine iubește trebuie să iubească până la capăt...

Ați avut șansă să învățați, unii 8 ani, alții 4 ani, în școala care se află în al 111-lea an al existenței sale, decorată, în septembrie 2020 de Casa Regală care a răsplătit Colegiul Național „Calistrat Hogaș” cu Medalia Regală pentru Loialitate, *„pentru a duce mai departe tradițiile fondatoarelor sale care doreau să asigure dreptul la educație al tuturor persoanelor (...), printr-un învățământ specializat de calitate. Pentru că în prezent reprezintă o pepinieră de calitate a învățământului superior oferind elevi bine pregătiți cu oportunități naționale și internaționale. Pentru a onora personalitățile care au predat aici, dar și pe absolvenții precum Elena Botez (solistă), Stejărel Olaru (istoric) sau Luminița Huțupan (maestră a handbalului). Care au beneficiat de pregătirea oferită de această eminentă instituție educațională.”*

Fie ca lumea în care vă veți integra să capete sens prin prezențele voastre și să o împliniți prin voi înșivă. Să cultivați virtuțile care au rezistat în fața trecerii timpului: omenia, modestia, blândețea, înțelepciunea, dragostea, fiind foarte atenți să nu le dați la schimb pentru lucruri de nimic!

Absolvirea Colegiului Național „Calistrat Hogaș” vă onorează, dar vă și obligă în egală măsură! Mult succes la Examenul de bacalaureat, la admiterea la facultate și în viață!

*Drum senin în destin,
Fapte vrednice de rosturi temeinice!*

Cu admirație, pentru toate eforturile voastre și ale părinților
Echipa managerială și corpul profesoral al CNCH